

[Per Hækkerup.]

diske samarbejde. Jeg må sige, at jeg har forstået det således, at den højtærede udenrigsminister måske for meget har ladet de diplomatiske udtryksformer skjule det varme hjertelag for Norden, som jeg ikke er i tvivl om at den højtærede udenrigsminister har. Jeg er derfor glad for, at den højtærede udenrigsminister både i sin tale i tinget i går og i tidligere taler i den sidste måneds tid har givet stærkt udtryk for ønsket om, at hvis denne nye udvikling fører frem til noget, må det blive en udvikling, som ikke bare bringer Danmark ind i samarbejdet med de seks og England, men som også bringer de øvrige nordiske lande ind i et sådant samarbejde med den status for samarbejde, som det nu måtte være muligt for hvert af de pågældende lande at kunne acceptere. Jeg synes da, det er rart, at vi kan meddele eventuelt foruroligede svenske venner, at denne holdning fra udenrigsministerens side også finder tilslutning her i det høje ting.

Jeg vil i den forbindelse gerne understrege værdien af, at vi har så hyppige konsultationer mellem de nordiske ministre, der har ansvaret for tilrettelæggelsen af markedsforhandlingerne. Jeg finder det nødvendigt igen at bemærke, at den udvikling ikke betyder, at andre sider af det nordiske samarbejde eller andre sider af det nordiske økonomiske samarbejde derved bliver overflødige, snarere vel tværtimod.

Dernæst vil jeg gerne gøre en bemærkning om, skal vi sige affæren med „Red Crusader“. Så vidt sagen foreligger oplyst, har der fra dansk side været handlet fuldstændig korrekt. Jeg deler derfor regeringens syn på dette spørgsmål, og jeg deler også regeringens syn på det britiske svar. Det kan ikke være tilfredsstillende, og jeg vil gerne tilføje, at jeg synes heller ikke, at det britiske svar i øvrigt er særlig venligt eller særlig hjerteligt. I betragtning af den klare ret, som jeg mener Danmark har, finder jeg det helt rigtigt, at regeringen har foreslået nedsættelse af en hurtigt arbejdende uvidelig undersøgelseskommission. Jeg kan vanskeligt se, at den britiske regering kan afslå dette tilbud, medmindre den blankt erkender „Red Crusader“s forsynelser og overgiver trawleren til dansk retsbehandling.

Jeg vil gerne gøre en enkelt bemærkning i anledning af den debat, der den 31. maj fandt sted om affæren i det britiske underhus. Nu var vi jo af naturlige grunde afskåret fra at tage del i denne debat, men derfor synes jeg alligevel, at det kan være rimeligt, at vi giver et svar på nogle af de synspunkter, der er fremført i denne debat. Jeg vil særlig hæfte mig ved de indlæg, der kom fra to af repræsentanterne for mit broderparti i England, det britiske arbejderparti.

Efter at den engelske minister Heath havde svaret på spørgsmålet, stillede forespørgeren mr. Hughes et tillægsspørgsmål til minister Heath:

„Er ministeren klar over, at den civiliserede verden vil beklage denne anvendelse af magt af en nation, der hører til NATO og til FN?“

Det er jo en udsøgt venlighed, at man ligesom placerer Danmark uden for de civiliserede landes rækker; det er jo os, der har foretaget handlingen, som den civiliserede verden må beklage. Mr. Hughes mener åbenbart, at vi ikke hører hjemme i det gode selskab. Det kan måske forklares ved, at mr. Hughes er skotte, og måske ved, at hans kreds er Aberdeen. Denne udtalelse skal man måske derfor ikke lægge så megen vægt på.

Derimod synes jeg, at det må undre mere, at det britiske arbejderpartis officielle udenrigspolitiske talsmand fandt anledning til i denne forespørgselsdebat at stille et spørgsmål til minister Heath. Talsmanden var min udmærkede ven mr. Dennis Healey, der spurgte mr. Heath, om han ville være enig i, at det ikke kan undskyldes og ikke forsvares, selv om den danske regerings anklage mod trawleren var rigtig, at man har fulgt den fremgangsmåde at affyre mindst 3 skud mod en britisk trawler.

Jeg gad egentlig vide, hvad mr. Dennis Healey forestiller sig der skulle være sket. Hvis man tænker sig, at et par tyveknægte i England blev grebet på fersk gerning — og så vidt jeg ved, hører tyveri i England ikke til de forbrydelser, der straffes med den hårdeste straf, den umenneskelige dødsstraf ved hængning, men med mildere straffeforanstaltninger — hvis man tænker sig, at et par tyveknægte blev grebet på fersk gerning, hvis de derefter overmandede